

LIBRIS

We know
books

PUTU BOBELICĂ CISLĂU

Anagoristică

**Editura DACIA
2010**

- Trebuie să încolțească 12
Ți-am dat în cuvânt și leacul 13
Când s-a născut 14
Când în parcuri nevăzuți 15
Iar fulgerul ce curge 16
Mai sus de stele 17
Când cineva toacă-n zăvoi 18
Și zările curg 19
O fantomă 20
Iar pe val o știre 21
Se prelinge 22
Când pe câmpul de tăcere 23
Și ca-s-ajungă... 24
Când din coajă borțoși 25
Iar în vad de ape 26
Mușcă din trecut uitarea 27
Cad din soare primenite 28
Prea albastru mă îndur 29
La masa unde somnul... 30
Ce curge din flori de narâmz 31
Să mă ajungă 32
Să-i culegi din mers 33
Și mă curge 34
Când din coaja... 35
Aproape justificată 36
Când din pomi încinsă 37
De peste ani 38
Și-n liniștea din grădină 39
Și dincolo de prea târziu 40
Numai dorul nemilos 41
Săpând în spații fântâni 42
Și de-o fi 43
Și mierla fredonează 44
Să dospească 45

- Amestecând neîndurata lavă 46
O, și de azi 47
O floare din câmp 48
Parc-a-fost un desfăcut 49
Lângă malul vremii dus 50
Dorul toarce lână 51
Tu să fii baghetă 52
Când din zări dă tonul 53
Ce bate-n orele târzii 54
Ce-n lume-l știu 55
Cu nărăvașul vuet 56
Și-n codrul secular 57
Și-un dor 58
Și primăvara 59
Când vremi sacronsate 60
Când din hăul 61
Și clipa ce curge 62
Și umbre vestejite 63
Căutând în golurile sale 64
Metaforă cu cinci boboci 65
Și-n perete o icoană 66
Iar pentr-o masă bogată 67
Voi mai sta 68
Cu atâta har 69
Impostori și parveniți 70
Dilema n-o pot mișca 71
Toți muncii țării 72
Unde ginta și-o imprimă 73
Auzi cum ei îți zic 74
Iar pentru cei cu hulă 75
Și să le dai un rost 76
Stampe pentru un haiku 77
Zidită, a rămas o rugăciune 88

TREBUIE SĂ-NCOLȚEASCĂ

Te iubesc, țara mea!
Așa cum ai fost,
Cum ești,
Și vei fi; --
Poporul tău,
Îndurător, răbdător,
Primitor,
Sclav al tuturor neleguirilor;
Care, de două mii de ani,
Prânzește
Numai cu privirea;
Oasele-și odihnește
Pe glod uscat;
Viața-o-ncălzește
Când suflă traistă-n băț;
De-acea!
În pământul tău
Din oasele străbunilor
Trebuie!
Să-ncolțească
Pomi cu fructe comestibile,
Pentru vindecarea
Adevărului,
Bolnav,
De-atâta minciună.

ȚI-AM DAT ÎN CUVÂNT ȘI LEACUL

Să te-nzânez de cântec,
Ghers-n strună și purtare,
Ți-am croit într-un descântec,
Haine noi de sărbătoare;

Strălucind de-ai vieții zori,
Din înaltele olimpuri,
Câmpuri mari cu albe flori
Te vor ninge peste timpuri;

Să te poarte vraja-n rimă,
Și cadența-n ritm de vers
Ți-am pus dragostea intimă,
Din întregul univers;

Să te vremuie tot veacul,
Peste noi să glăsuiești
Ți-am dat în cuvânt, și leacul,
Țara Limbii Românești.

CÂND S-A NĂSCUT

În acest copac
Eu am săpat
În cuvinte mute
Fraze scurte,
Pentr-un gânditor
Cioplit din topor,
În ochi de mister
Cu fruntea spre cer,
Caută-n amintire
Pentru citire
Orice literă
Fără întrebare,
Când s-a născut
Eminescu mare?

CÂND ÎN PARCURI NEVĂZUȚI

Într-o veghe îmblânzită
Din trecuturi nedormite,
Obosiți de veșnicie
Mereu reci, mereu cuminți,
Stau pe gânduri împietriți
Ochi de sfinți;
De pe socluri în nemișcare
În pierdutele chemări
Toaca vremi de aramă
Plânge-n rugăciuni
De flori,
Când în parcuri nevăzuți
Stau teferi,
Răstigniți,
În visuri
De luceferi.

IAR FULGERUL CE CURGE

Aburii umbrelor
Trec peste cercul de aur
Ca nestemate întruchipări,
Urcând voința
Ce-și strecoară la geam,
Moi, umbrele serii,
Iar fulgerul ce curge
Pe chipul tău
Pictează
Zborul fluturilor
Cu flori de portocali.

MAI SUS DE STELE

Dintr-un brad
Cu vremuri multe,
Tămâioase umbre
Cad
Peste munte;
Și din apa
De izvoare,
Cu limpezimi
Adânci,
Unde de răcoare
Trec,
Prin văi și lunci;
Iar în zorii ce răsar,
În sprânceana zării
Ochiul zilei
De cleștar
Doarme-n haina țării,
Când, din cerul
Pierdut,
Mai sus de stele,
Se-ntoarce
Un trecut,
Îmbrăcat
În cântecele mele.

CÂND CINEVA TOACĂ-N ZĂVOI

Dealuri
Urcă spinări tămăioase;
Pe vale, piersici pătate
Îți umplu mirosul
Cu poftele coapte,
Și nucii,
Ca năucii,
Se pârlesc
În brumele toamnei;
Spre amurg,
Soarele-n pâng,
Ca o gutuie,
Pe cerul serii
Suie;
În roșu-gălbui
Își coase pădurea iia,
Și zboară prin foi
Lumina
Cu aripi de fluturi
Pistrui,
Când, cineva,
Toacă-n zăvoi
Decojind un măr golaș
De umbra unui strigoi
Cu glas de copilaș.

ȘI ZĂRILE CURG

În pântecul
Acestui pământ
Rodesc anotimpuri
În cele patru puncte
Cardinale;
La răscruce,
Cu fața
În crugul zilei,
Soarele
Topește umbra
Din ceasul amiezii,
Și zărilor curg
Atât de răscoapte
Ca din rai
Fructele vieții.